

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om afgift af og tilskud til apoteker for årene 1960 og 1961.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2457).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 116 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive stillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om lån til håndværk og mindre industri.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 863, fremsættelsen i tidenden sp. 2138).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Rasmussen: Det lovforslag, der her skal behandles, tager sigte på lån til håndværk og mindre industri.

Ved behandlingen af den lange række af lovforslag, som folkettinget har beskæftiget sig med angående garantier og lån til erhvervslivet, har man fra de enkelte partiers side gjort forskellige principielle betragtninger gældende. Der er enkelte, der mener, at det ikke vil være rimeligt i det hele taget at give lån til erhvervslivet, hvorimod andre her i det høje folketing godt kunne tænke sig, at der blev givet erhvervslivet en slags garanti. Det kan så måske være lidt vanskeligt at sammenfatte opfattelserne, men jeg tror alligevel, at der i det hele og store er en stærk goodwill i retning af navnlig at hjælpe dem, hvem dette lovforslag omfatter.

Det er jo en kendsgerning, at hvad enten Danmark kommer ind i et større marked eller ikke, må hele vort erhvervsliv, vel navnlig vor industri og vort håndværksliv,

der skal gøre sig konkurrencedygtig, blive mere mobilt, således at det bliver i stand til at klare den forstærkede konkurrence, som vi ved vil komme udefra på næsten alle områder. Hele denne indstillingsproces er i så høj grad en nødvendighed, at også staten må træde hjælpende til. Af en række beretninger kan vi erfare, at især lande inden for fællesmarkedet — det gælder i høj grad Frankrig, det gælder Italien, det gælder også Tyskland — har begyndt en omfattende subsidiepolitik for deres erhvervsliv, og så må det også være nødvendigt, at staten støtter det danske erhvervsliv, måske navnlig håndværket og den mindre industri, som jo i høj grad kan komme ud i konkurrencevanskeligheder, når man udefra kan sende varer . . .

Formanden: Jeg henstiller, at samtalerne i salen føres mere sagte.

Hans Rasmussen: . . . når man udefra kan sende varer ind over vore grænser. Vi ved, at der på hjemmemarkedet, i det øjeblik vi træder ind i en større markedsdannelse, vil komme en stærk konkurrence.

Jeg tror imidlertid, det ville være heldigt, om man fra ministeriets side ville søge at koordinere støttevirksomheden, som jo efterhånden synes at tage et vist omfang, hvad enten det drejer sig om lån eller eksportkreditter, om garantier eller om andre hjælpeforanstaltninger — bl. a. hjælpeforanstaltninger over for landbruget. Det ville måske være rimeligt, om vi fandt frem til nogle former, der gav mere fodslag i den lovgivning, der på dette område gennemføres i det høje folketing.

Jeg peger i denne sammenhæng også på den administration, som foregår i forbindelse med disse lån. Vi ved jo, at man måske navnlig i vort land — det gælder ikke alene lovgivningen, men også mange andre områder — ynder det kinesiske æskesystem, men det er ikke ligefrem nødvendigt, at vi indretter en ny lovgivning efter det system. Det plejer nemlig at have til følge, at man nedsætter en masse forskellige udvalg, der hver for sig arbejder med tingene, og som måske ikke er i stand til at koordinere deres arbejde rigtigt, hvorved der igen pådrages staten store administrationsudgifter.

[Hans Rasmussen.]

Jeg vil derfor bede den højtærede handelsminister overveje, om det ikke ville være muligt at foretage en lovmæssig samordning her. Der er jo nu fremsat lovforslag om en økonomisk samordning, men jeg tror, at det også på hele dette område ville være heldigt med en samordning, således at man kunne få administreret de pågældende love på den letteste og billigste måde, og man ville sikkert også derigennem kunne opnå de bedste resultater for det erhvervsliv, som søger støtte.

Ved de drøftelser, som vel navnlig i den seneste tid her i folketinget har været ført om lovgivningen på disse områder, har man jo fra forskellige oppositionsledere side henvist til, at det at få statslån eller statsgaranti ville være det samme som gevinst i en slags lotterispil; det ville kun være den enkelte virksomhed, der ville kunne komme i betragtning, og det ville ikke være rigtigt at favorisere et enkelt firma fremfor et andet. Nu er denne bemærkning vel ikke helt rigtig, for der er jo adskillige af de virksomheder inden for såvel håndværk som industri, som modtager sådanne statslån, der ikke i produktionen fra råstof til varens færdiggørelse udfører alle trin selv. Tværtimod ligger det vel snarere sådan i vor tekniske og mekaniserede tid, at strukturrationalisering tages mere og mere i brug, og det vil altså sige, at den virksomhed, som opnår et eller andet statslån eller statsgaranti gennem denne lov, ofte vil udbyde store dele af sit arbejde til udførelse i anden virksomhed, og dermed spredes virkningen af lånet over forskellige virksomheder. Man kan altså ikke drage den konklusion, at det er udelukkende de enkelte virksomheder, som får lånene, der nyder gavn af disse.

Jeg har ikke mange betragtninger herudover. Jeg synes, jeg må fremhæve det rigtige i, at det i lovforslagets § 2 siges, at lånene ydes på indtil 15 år og skal forrentes med 6 pct. Det er min opfattelse, at man navnlig inden for det høje folketing

— og måske navnlig med stærk adresse til den høje regering — bør søge at bringe orden i den økonomiske politik, således at vi efterhånden får diskontoen sat ned til det passende niveau, hvor den hører hjemme, nemlig på linje med diskontoen i de stater, vi kommer i et større konkurrenceforhold til. 6 pct. ville være rimeligt i en lovgivning som denne.

Ud over disse betragtninger skal jeg ikke anføre mere. Jeg er ganske indforstået med, at handelsministeren skal have det ønskede beløb på 10 mill. kr. til modernisering og — jeg understreger — rationalisering af håndværksvirksomheder eller mindre industrivirksomheder. Måske er lovforslaget også mere en formalitetsændring, der er nødvendiggjort af det fremsatte forslag til lov om egnsudvikling, som indeholder forslag til støtte for industrivirksomheder. Mit parti er altså ganske indforstået med, at lovforslaget nyder hurtig fremme.

Jeg kan således anbefale det fremsatte lovforslag og forventer, at vi nok skal have en kort udvalgsbehandling herom, men at vi ret hurtigt kan få forslaget gennemført, således at vi snart kan stille de fornødne midler til rådighed for de pågældende.

Conrad Kofoed: I det forslag, vi har til behandling, er der ikke noget nyt ud over, at ordningen nu fremtræder som et selvstændigt forslag, mens den før indgik i loven om lån og garantier til visse erhvervsvirksomheder; de i forslaget fastsatte regler svarer til den hidtil benyttede fremgangsmåde, hvorefter der kun ydes lån.

Jeg tvivler ikke på, at der nu er behov for lån til investeringer, og beløbet foreslås altså sat til 10 mill. kr. årligt som i den gamle lov.

Ved behandlingen af forslaget om lån og garantier til visse erhvervsvirksomheder blev det oplyst, at der kun er blevet udlånt 176 000 kr. til 24 virksomheder. Hvis det er rigtigt, kan et beløb på 10 mill. kr. synes i overkanten af, hvad der er behov for. Jeg tvivler ikke om, at det er fristende for

[Conrad Kofoed.]

lånsøgerne at låne til 6 pct. af staten, når de skal give 8 pct. for almindelige banklån; i visse tilfælde kan det dog være rimeligt at yde lån eller garantier til de omhandlede virksomheder. Særlig med henblik på de nye markedsdannelse kunne det være interessant at få oplyst, hvorvidt lånene skal gives til bestående virksomheder til udvidelser eller også til nyetablering f. eks. i egne med ringe beskæftigelsesmuligheder. Jeg nævner dette, fordi det foreslås, at støtte til større industrivirksomheder skal ydes efter den nye egnsudviklingslov, som der er stillet forslag om.

Det er en kendt sag, at vi hellere så garantiformen, men det er oplyst i fremsættelsestalen, at dette ikke kan anses for praktisk, når bistanden er af begrænset omfang. Der er også forskellige andre ting, som vi kunne tænke os drøftet. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen nævnte lige muligheden for en kort udvalgsbehandling, og vi er velvilligt indstillet med hensyn til deltagelsen i et kommende udvalg.

Fanger: I november sidste år havde vi en grundig udvalgsbehandling af dette problem, og årsagen til, at vi nu igen får fremsat et sådant lovforslag, er jo, at egnsudviklingslovforslaget vil flytte lån og garantier til industrien over til sig. Vi forvort vedkommende har ikke nogen interesse i en ny udvalgsbehandling, idet vort standpunkt er det samme som tidligere. Vi mener for det første, at der med Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk er kommet et nyt og vægtigt middel til finansiering inden for disse områder. For det andet er erhvervene jo i fuld gang og vel nærmest overbeskæftigede. For det tredje må man sige, at når der kan gives lån til nogle, er der andre, som må undvære lån, idet der kun er en vis pengemængde til rådighed, og oven i købet kan man sige, at de, der ikke får noget, må bidrage til denne finansiering gennem deres skatter. For det fjerde virker disse 10 mill. kr. som en dråbe i havet i forhold til de store investeringer, som er nødvendige. Og for det femte bliver det et lotterispil, hvem der får disse lån. Derfor kan vi ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Kirkegaard: Det radikale venstre vil gerne give tilslutning til lovforslaget. Hvis det vedtages, er lånemulighederne for håndværket og den mindre industri, som i øvrigt har været gældende i en årrække, samlet i en lov for sig selv, og det må anses for ganske praktisk. Jeg mener ikke, det hindrer en slags fælles linje for tilsvarende områder inden for lovgivningen om dansk erhvervsliv.

Lovforslagets formål og økonomiske omfang er jo allerede gennemdrøftet her i tinget i dette folketingsår, og jeg har for så vidt ikke noget ønske om udvalgsbehandling. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde under de tidligere forhandlinger om disse problemer, men blot henvise til mine udtalelser dengang. Mit parti vil gerne medvirke til lovforslagets gennemførelse og anbefaler det til velvillig behandling.

Arne Larsen: Jeg skal ikke fortabe mig i enkeltheder, men vil ganske kort sige, at mit parti ser med en vis sympati på det foreliggende lovforslag. Måske kunne man sige, at det private initiativ inden for håndværk og småindustri selv burde klare sine sager, løbe risikoen for tab og vinding uden støtte og hjælp fra statens side. Men der er jo gammel tradition for denne lovgivning, og så vidt jeg har forstået, er det kun i minimal udstrækning, staten gennem årene har lidt tab ved de ydede lån. En vis beskæftigelsesmæssig betydning har denne lovgivning jo også haft, og selv om vi i dag måske har en relativt god beskæftigelse, er der ingen, der siger, at den varer ved. Vi ser i alle tilfælde her et gode ved lovforslaget, som taler for, at man kan støtte det, især hvis man også gennem administrationen af loven kan tilgodese de egne af landet, hvor en industrilokalisering og erhvervsmæssig udvikling er ønskelig.

Beløbet på 10 mill. kr. er jo ikke noget, der tæller ret meget; når vi årlig har en investering på over 11 milliarder kr., er det næsten umuligt at komme i affekt herover. Man kan måske være skeptisk indstillet over for håndværkets og småindustriens muligheder for at klare sig over for stordriften, men trods dette anser vi dog også sådanne virksomheder for at være værdifulde — så værdifulde, at de vel i

[Arne Larsen.]

visse situationer bør kunne opnå en midlertidig håndsrækning fra statens side. Også håndværk og småindustri kan være banebrydende på det produktionsmæssige område. Noget småt kan i mange tilfælde udvikle sig til noget større og betydningsfuldt i produktionsmæssig henseende, og derfor kan en vis støtte til ny produktion, til moderniseringer og rationaliseringer være meget ønskelig.

Lov af 4. april 1960 om lån og garantier til visse erhvervsvirksomheder vil med det foreliggende forslag til lov om lån til håndværk og mindre industri kunne ophæves, fordi den øvrige del af nævnte lovs bestemmelser om lån eller garanti for lån til industrivirksomheder allerede er foreslået optaget i lov om egnsudvikling m. m., hvor de er kommet ind i et større og mere omfattende hele med nye og forstærkede bestræbelser for en i høj grad tiltrængt industrilokalisering; det vil vi gerne støtte, hvad jeg også gav udtryk for ved egnsudviklingslovens første behandling.

Som sagt, vi giver tilslutning til det foreslåede beløb på 10 mill. kr., som årligt skal kunne ydes i lån til en rente på 6 pct. Man kan mene, at renten er for høj, og jeg vil tro, hvad det ærede medlem hr. Hans Rasmussen jo også var inde på, at denne høje rente i høj grad må indvirke på regeringens bestræbelser for at få renteniveauet sænket, således at eventuelle lån fra statens side til håndværk og småindustri kan ned sættes i takt hermed. Forslaget om en afdragsfri periode på 2 år kan vi også tiltræde, idet vi synes, at sådanne mindre industri- og håndværksvirksomheder bør have en rimelig tid til at omstille sig eller til at gennemføre en rationaliseringsproces, som jo altid vil tage nogen tid, inden de skal påbegynde tilbagebetalingen af de ydede lån.

Jeg går ud fra, at også andre end private virksomheder kan komme i betragtning, f. eks. at kooperative virksomheder og andelsvirksomheder af omtalte størrelse vil kunne opnå samme begunstigelser.

Der er som sagt ikke meget nyt i dette lovforslag, som er helt på linje med andre forslag om støtte til erhvervslivet. Vi er ikke lige begejstrede for denne støtte-lovgivning i alle tilfælde, men i det her fore-

liggende tilfælde har vi ikke større betænkeligheder ved at tilsige vor støtte.

Rimstad: Siden tinget samledes i oktober måned sidste år, har vi til dato med det her foreliggende lovforslag behandlet i alt 4 sådanne støtteordninger. Vort parti har til disse forslag indtaget det principielle standpunkt, at da statsstøtte på de her omhandlede områder, hvad enten støtten drejer sig om lån, garantier eller direkte tilskud, af en række grunde kommer til at virke uheldigt, ønsker vort parti ikke at medvirke til at fremme lovgivning af denne art.

For det første bliver en statsstøtte, der ydes direkte til det private erhvervsliv, meget let den spagfærdige indledning til en sådan statsdominans i erhvervslivet, at det socialistiske endemål: produktionsmidlernes overgang til staten, kommer til syne i horisonten.

For det andet betyder en statsstøtte kastet ind i den ligevægt, som en sund konkurrence holder enhver branche i, at denne balance på en uheldig og for det samlede erhverv skadelig måde tabes. Det kan aldrig være rigtigt, at den mindre dygtige hjælpes frem af staten til en midlertidig ligestilling med den dygtige konkurrent, og det kan heller ikke være rigtigt, at forspringet for den dygtige forøges gennem tilskud fra statens midler. Endelig kan det ikke være rigtigt, at den ene af to ens stillede konkurrenter hjælpes frem gennem statsstøtte, mens hans i tilskuds-lotteriet uheldige konkurrent bliver tilbage.

Dernæst kommer disse tilskudsordninger alt for ofte til at virke som en hund i et spil kegler i forhold til de private pengeinstitutters afgørelser af låneværdigheden. Vi tror ikke på, at staten, d. v. s. handelsministeriets fine udvalg, der skal nedsættes i henhold til dette forslag, er en bedre bedømmer af, hvad der er sundt eller ikke sundt i erhvervslivet, end lederne af de lokale pengeinstitutter, der må træffe deres afgørelse under et forretningsmæssigt ansvar for de penge, deres institut har til disposition. Vi tror tværtimod, at statens støtte på grund af manglende lokalt kendskab netop vil få karakteren af en lotterigevinst, og endelig mener vi, at det er helt uforståeligt og også helt uforsvarligt, at man vil yde statsstøtte til erhvervene i en

[Rimstad.]

tid, hvor overbeskæftigelsen er så kraftig, at mestre inden for et bestemt fag, der i går var samlet til møde, karakteriserer arbejdsstyrke som en „bukkevarer“.

Af disse grunde kan vi ikke tilsiige vor støtte til det foreliggende lovforslag, som vi både anser for ufornuftigt og for værende i strid med borgerlige interesser.

Handelsministeren (Baunsgaard): Jeg takker de ordførere, som har givet udtryk for velvilje over for lovforslaget. Det svarer jo i sine virkninger fuldstændig til det lovforslag, vi vedtog i efteråret, og der er altså kun tale om en fortsættelse af det bestående.

Jeg vil gerne til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, som gav udtryk for ønske om en koordinering, en samordning af lovgivningen med hensyn til støtte til erhvervslivet, siige, at der kan jo være noget vist tiltalende i en sådan tanke. Jeg ved ikke, om det ærede medlem så kunne bidrage til, at man måske her i tinget tog mere venligt mod en sådan tanke om samordning, end man tilsyneladende gjorde forleden dag. Men det ville under alle omstændigheder være en forudsætning.

Jeg vil også gerne siige til det ærede medlem, at når vi har valgt at tage dette område ud af egnsudviklingsloven, hænger det sammen med, at man her bygger på låneprincippet, mens egnsudviklingsloven hviler på garantiprincippet. Jeg foretrak, at disse to love, som altså bygger på vidt forskellige principper, kom til at stå hver for sig, men jeg er ikke principielt uenig med det ærede medlem i, at vi af hensyn til fremtiden nok bør tage hele spørgsmålet om samarbejdet mellem stat og erhverv op, idet jeg ligesom det ærede medlem har den opfattelse, at lande, med hvem vi skal ind i en konkurrence af ikke ubetydeligt omfang, har udbygget et sådant samarbejde i retning af noget, der set med danske øjne ligner statsubsidier.

Det ærede medlem hr. Conrad Kofoed spurgte, om det både var bestående og nye virksomheder, der kunne få lån, og jeg må hertil siige, at der er tale om hjælp både til rationalisering og til modernisering, og det er vist hovedindholdet i loven. Jeg forstod på det ærede medlem, at man måske ønskede

udvalgsarbejde. Jeg vil da gerne fremskaffe lidt materiale til dette, hvis man altså ønsker udvalgsarbejde.

Jeg vil gerne siige til det ærede medlem hr. Rimstad ganske kort, at det, han karakteriserer som handelsministeriets „fine“ udvalg, er et udvalg, der fortrinsvis består af erhvervslivets repræsentanter, der til hjælp for handelsministeriets embedsmænd skal træffe afgørelse i disse sager.

Hans Rasmussen: Jeg takker den højtærede handelsminister for, at han er villig til at se på spørgsmålet om en koordinering af de låneordninger, som vi tid efter anden i tinget kommer til at beskæftige os med. Jeg tror ligeledes, det vil være heldigt, at vi holder styr på dem, og at vi er i stand til at forenkle administrationen og samtidig får så dygtige folk med godt overblik over dette foretagende ind i udvalgene, så man ikke kommer til at gøre forskel.

Den tale, det ærede medlem hr. Rimstad holdt nu, kunne måske have været holdt for mange, mange år siden. Forholdet er jo det, at man navnlig i de lande, som vi står i handelssamkvem med, ophjælper erhvervslivet på alle områder; vi kender både skjulte og åbenlyse subsidier, ja, selv et af de lande i verden, som skulle være mest liberalistisk, USA, er ikke ukendt med at hjælpe erhvervslivet, og da det er erhvervslivets egne folk, der fra begyndelsen af kom til statsmagten og pegede på nødvendigheden af hjælp, finder vi, at også vi må se på det. Men jeg er for så vidt enig i, at hjælpen skal forfølge det formål, som er nedlagt i forslaget, og måske kunne vi derfor komme på linje sammen. Jeg ved, at det ærede medlem er en dygtig leder af den virksomhed, Atlasfabrikkerne, som han arbejder for, og også her kan man måske en skønne dag komme ud for visse vanskeligheder; man har oparbejdet en produktion, som i høj grad har været til nytte for det danske samfund og for beskæftigelsesgraden i det hele taget. Jeg tror, det er en lovgivning, som vi efterhånden positivt skal indstille os på her i tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hans Rasmussen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om folkeskolen på Færøerne.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 737, fremsættelsen i tidenden sp. 1945).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Johan Nielsen: Jeg havde forleden dag besøg af en ung færøsk studerende, som gerne ville se dette høje, ærværdige ting. Vi spiste en bid brød sammen, og derefter gik vi rundt i huset. Jeg prøvede på at forklare ham, at man kunne få megen tid til at gå alene ved at gå rundt i vandrehallen og læse de små ordsprog, som står skrevet på væggene, disse fyndord, der er et tusindårigt produkt af fiskeriet i folkehavets dyb. Bagefter gik vi op i tilhørerlogerne og kiggede ned i tingsalen. Medens vi gik nede i vandrehallen, havde den unge mand som ægte student følt sig revet med af oplevelsen, men da vi kom op i tilhørerlogerne, blev han forbavset og kiggede desorienteret på mig: „Hvor er de ærede medlemmer?“ — „De sidder dernede“, svarede jeg. — „Ja men jeg kan kun se en 30-40 mennesker.“ — „Ja, de andre er borte med blæsten, men man kan jo heller ikke forlange, at de skal kunne sidde dernede altid og høre en eller anden verdensmester i lidt af hvert tale om et vandløb i Østersnede eller Tappernøje eller Troldenæs på Færøerne eller et sted oppe i Grønland, eller hvor det nu kan være i dette rige, som er et af de største i Europa med hensyn til udstrækning. Sådan er det næsten altid hen på eftermiddagen. Jeg skal selv være ordfører ved behandlingen af et færøsk skolelovsforslag på fredag ved 14-tiden, og jeg tror ikke, at jeg behøver at tage tæerne med til hjælp for at tælle, hvor mange der bliver på tilhørerpladserne.“ Han kiggede rædselslaget på mig: „Hvad vil du så tale om? Gennemgå

forslaget paragraf for paragraf? Det må blive frygteligt at skulle stå dér og gøre det over for alle de mange tomme stole.“ — „Nej“, sagde jeg. „Det agter jeg heller ikke at gøre. Forslaget har ligget fremme i adskillige dage, det er fremsat skriftligt af den højtærede undervisningsminister, og så vidt jeg ved, findes der ingen analfabeter i det høje ting. Desuden er forslaget udarbejdet af et særlig sagkyndigt færøsk udvalg. Det er vedtaget i lagtinget efter at have været forelagt det færøske landsstyre, så der skulle ikke være noget at rasle om. For øvrigt kan man jo altid drøfte problemerne nærmere i et udvalg, hvis man finder det nødvendigt, og vi er så heldige, at vi i dette tilfælde har en kapacitet af allerhøjeste rang i tinget.“

Det hører jo ikke med til god tone i det politiske liv at overrække laurbærkranse til politiske modstandere. De skal som regel fremstilles som umådelig dumme eller umådelig onde. På de hjemlige breddegrader bruger man kun ordets hvasseste våben. I andre, fjerntliggende lande tager man sværdet eller galgen til hjælp. Jeg ved såmænd ikke, hvad der er mest humant. Jeg synes blot, at man af og til burde gøre som bonden, da han tog hatten af for borgmesterens so og sagde: ære den, som æres bør. I nogle tilfælde kan man endda blive så heldig, at man virkelig tager hatten af for overmanden. Der står et guldkorn nede i vandrehallen blandt alle de mange andre, som studenten og jeg så på forleden dag. Det lyder sålunde: Når svanerne synger, skal rågerne tie. Vi har, hvad dette lovforslag angår, en svane hos os i dag, derfor skal rågerne tie. Med svanen mener jeg min kollega fra Færøerne, min politiske modstander, venstremanden det ærede medlem hr. Johan Poulsen. Han har været skolelærer i en menneskealder, en overmåde dygtig og anset lærer. Han har været kommunalpolitiker og lagtingsmand og medlem af det høje ting i mange år og er det stådig. Han er endnu den dag i dag medlem af den færøske skoledirektion, så hvis ikke han har forstand på, hvad dette lovforslag går ud på, ved jeg ikke, hvem der skulle have det.

Hvis det nu alligevel skulle ske for mig, at naturen gik over optugtelsen og jeg kom med et lille hjertesuk, ligger det måske lidt ud over det egentlige lovforslag. Det drejer